

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom...	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT A SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos...	0'85
	1 any.....	3'25
Dins Espanya...	3 mesos...	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangè...	3 mesos...	1'00
	1 any.....	5'50

QU'EN SOM JO DE SA MORT D'EN BERGA!

Vat' aquí un *ditxo* mallorquí, que corre de boca en boca per significá qu'un es estrañy à s'assunto de que li parlan.

Molts vòlen ferló dimaná de sa causa criminal formada à principis des sigle passat à consequència d' havè assassinat es Capitá Berga, partidari d es Borbons, dins un motí qu' hey hagué à Palma durant sa guerra de successió à n' es tròno d' Espanya, al declararsè aquesta ciutat à favó de l' Arxiduch *Carlos de Austria*; y altres à n' els que va seguí l' any 1619 per venjá sa mòrt del Doctó Don Jaume Juan de Berga, magistrat de l' Audiència d' aquesta capital.

Encara que no puga afirmarsè amb tota certesa de quina de ses dues causes vé, convénen els aficionats à s' estudi de s' història local, y especialment els qu' han ecsaminat s' espedient de sa darrera citada, que té es séu origen de aquesta per havè estat una de ses que més se va parlá de ses qu' es coneixen, no sòls à causa de s' infinitat de persones que féren aná à declará devant els diversos tribunals que se disputavan es dret, y eran l' Audiència, la Curia Eclesiástica, l' Inquisició, ses Ordres Militars, etc.; sinó també per perteneixe aquell à ses classes més distingides é influents de sa societat.

Es fét à ne que mos referim, estimats lectors de L' IGNORANCIA, va passá de sa siguent manera:

Era s' horabaixa d' es día 23 de Maitx de l' any 1619 y entrava à la Ciutat un sacerdot anomenat Mateu Ferragut (a) *capellá Boda* de Seuva, acompanyat d' un bandolé anomenat Tòni Gibert (a) *Trèu-fòch*, natural de l' hórta de Palma, que havia fuyt mesos antes de sa presó per lliberarsè de la mòrt en es *patibulo* que sufriren varios d' es séus companys per cert crímen y que no tengueren sa sòrt de podè fugí.

Entre ells estava un germá de dit *capellá Boda*, ajusticiat injustament, segons deya dit capellá; y vat' aquí,

amichs lectors, qu' aquest capellá va jurá venjarsè de ses persones qu' havian intervingut amb so fallo y especialment en sa del Doctó Berga qu' era, digamos-hó axí, s' ànima d es tribunal.

Entrats dins Ciutat En *Boda* y En *Trèu-fòch* se dirigiren à ca Don Pere Santacília y amb personatges de families distingides enemigues encarnissades d' els qu' ecsercian es podè judicial, varen acordá matá à varios magistrats y esgotzins de la Real Audiència, quant tenguessen ocasió.

Per du à efecte aquesta obra, amagaren En *Trèu-fòch* devall l' altá de sa capella de l' órga de La Sèu, d' allá passá à la sacristia de sa capella oposada, y per últim se va dirigí à sa casa qu' ecseiteix devant ses escales de La Sèu, que l' habitava llavònses un canonge, ahont reunits els autós d' es progècte d' homicidi, esperaren s' hora de sa sortida d' els magistrats de la Real Audiència per matá à tots es que poguessen.

Arribada s' hora y no haguentlos parescut favorable s' ocasió, acordaren esperá, y es decapvespre quant Don Jaume Juan de Berga va sortí de l' Audiència, es séus perseguidors armats d' *arquebussos*, *pedrenals* y *bufatons*, y apats amb ses séues capes y capells d' ala molt ampla, seguiren es carruatge qu' el duya y quant varen arribá à ca-séua, pòch antes de devallá des carruatge, En *Trèu-fòch* li despará sa séua arma y el ferí de mòrt pe s' esquená.

Aquest fét va succehí à sa pòsta de sòl d' el día 24 de Maitx de dit any 1619, divènres de sa setmana de *Pentecostés* à n' es carré de Sant Pere Nolasco, inmediat à n' es del Palau, devant del qual ecseiteix encara sa casa qu' habitava sa víctima, anomenada avuy *Can Brondo*.

Es mágistrat Berga morí pòch després d' haverló entrat à ca-séua entre els llaments de sa séua espòsa y fiys.

A n' es costat de s' assassino estava En *Boda*, y à pòca distancia altres cómplices, entre ells un d' una casa d' es carré des Capiscolat, anomenat Geròni Cavalleria, jove d' uns 25 anys, fiy de familia distingida, propietaria d' es prèdi *Bini-*

forani, el qual llinatge dona nòm encara à un carré d' aquesta Ciutat.

Es complicats s' amagaren, no emperò sense havè antes escarnit y fét bèla de sa familia d' es finat alsant es carré de crits y rendó qu' aufegavan es dolorosos *ays* d' aquells desgraciats à ne qui acabavan de llevá els mèdis de subsistència.

Enseguida se va comensá à instruhí sa causa en sa qu' es tribunal va desplegá es majó zel y rigó. Mitja població féren aná à declará; s' ompliren ses presons de sospitosos y complicats; y posaren à n' es torment à innocents y culpables, entre els primés figurá es cotxé d' es Doctó Berga, es séu antich y lleal esclau.

Descubèrts al cap y à la fi es delinquents, es bandolé *Trèu-fòch* va essè prèns dins es prèdi anomenat *Son Berga*, pròp de Génova y mòrt y fét cortés à n' es *patibulo*. Es séu cap va essè posat demunt sa *torre d' els Caps*, qu' era una de ses del Real Castell, situada à n' es comensament de sa còsta de La Sèu (avuy escales).

En Geròni Cavalleria, després d' havè estat prèns dins sa torre de l' Angel y d' havè sufrít cruèls torments à n' es *potro*, morí à garròt à sa plassa de Santa Eulalia, y à molts d' altres s' els imposá destèrros y altres penas.

El señó Zafortesa Tagamanent, un d' els directores ocults d' aquest complòt, va essè també perseguit per la justicia y li féren tomá sa casa qu' habitava (avuy administració de Corréus) però haguent estat amparat per l' Inquisició, sòls se va cumplí en part lo dispòst.

Els altres Directores, perteneixents à l' alta noblesa, ó saberen salvá ses apariències ó trobàren mèdi de desviá es bras de la justicia qu' haguera arribat segurament à n' es capellá *Boda* iniciadó d' aquell pensament, à no havè fuyt fóra Mallorca oportunament.

Ara, amich lector, ja sabs tant com jò d' hont se deriva aquest ditxo mallorquí. Si t' agrada, te promèt un altre dia esplicartèn un altre per l' estil, y sinó en veure sa méua firma passalí per demunt y no 'l lletjesques.—PRF.

II L' ENGAÑY !!

(DITXO MANACORÍ.)

Avuy, à dins Manacó,
A totes hòres se sent,
Es jovent principalment,
Que va eridant amb alt tò:
¡¡L' engañy!! per aquí,
¡¡L' engañy!! per allà;
¡¡Engañy!! dú En Martí,
¡¡Engañy!! dú En Tiá.
Y generalment
A ne qui es dolent
Fent bèta, riguent,
¡¡L' engañy!! sòl eridá.

¿Y boca clòsa he d'está?
Vaja... no hey puch consentí;
Jò que som manacorí
També me tòca eridá:
¡¡L' engañy!! es aquí,
¡¡L' engañy!! es allà;
¡¡Engañy!! dú En Martí,
¡¡Engañy!! dú En Tiá.
Diguent: «Obriu l' uy»
Qu' al dia d' avuy
Es tot un embuy,
No hey ha que fiá.

En Pere Antòni Caixal
¡Qu' es de curro! mirauló;
El pareix tot un señó,
Y es un pòbre manestral.
De rich, s' estornell
Sòls fa brevetjá:
¿Sabeu que cerca ell?
S' atlòta enganá.
Aquest poll fadri
L' engañy se pèt dí,
¡¡L' engañy!! eridaulí,
D' avís servirá.

Mirau n' Antònia Torrada
¡Qu' es de blanca! ¡qu' es de fua!
¡Huey! heu es pe sa farina
Y color que s' ha posada.

Pareix acertada:
Cap feyna sab fé,
Llépola acabada,
Y té es cap llengé.
Alèrta fadri;
No 't deixes juñí;
¡¡L' engañy!! eridali
Que molts d' engañs té.

La beata Paciència,
De veure hòmos p' es carré,
D' escupi, de vestí bé,
S' en fa molta conciència.

Y de rapá altás,
Y de marmulá,
Y de fèr fracá
Cap mica s' en fá.
Per axò eus vuy dí:
Rès confiaulí;
¡¡L' engañy!! eridaulí
Meèm si agüará.

Na Catalina Delfí,
Quant es séu hòmo no hey es,
Es séu gavaitx s' atapeix
De bons tròssos, y bona ví.

Quant ell vé lí entrega
Petita arengada;
Més ella jamega
Qu' está desmenjada.
¡¡L' engañy!! eridaulí,
Y á ell diguemlí:
¡Alèrta, Martí,
Tén vista badada!

Pareix cèrt, l' amo 'n Bernat
Que tòca el Cèl amb sos dits,
Sempre 's pega tòchs p' els pits
Dins l' iglesia ajoneyat.
Donchs pensa llavò
Es mal qu' ha d' obrá;
Fa creure qu' es bò
Per més enganá
¡Alèrta estaulí!
¡Rès confiaulí!
¡¡L' engañy!! eridaulí
Y se compondrá.

Es corredó Pèp Sacries
Sempre tractos está fent
Pintant bò lo qu' es dolent
Amb trampes, y embusteríes.
A molts pòsa vél
Mostrantsè abondós;
Los allisa es pèl
Per bé raparlós.
¡Alèrta estaulí!
¡Y rès compraulí!
¡¡L' engañy!! eridaulí.
Qu' engañy dú per dós.

Está ben vist qu' aquest mon,
No es més qu' un gran carnaval
Son molts que per fé més mal
Se pintan lo que no son.
Per lo tant anèm
Amb sos uys badats;
¡¡L' engañy!! fòrt eridèm
A tants desfressats.
A veure si axí
Podrèm conseguf
L' engañy descubrí
Dins sos còrs dañats.

FEROSTAS.

UN PANCARITAT.

Vorera de má, asseguts en tèrra y
que ses ones qualque pich los esquit-
xan, hey ha un rotlet de gent que xèrra
y crida y qualque vegada flastoma.

Mirau es retaulo:

Un homo amb camiseta blava ajagut
de llarch, tres dònes qu' escatan peix, un
altre dòna que taya sopes, un altre que
venta à n' es fòch y dues atlòtes qu' es-
pussan un quissó. A ma dreita un llaud
de costellám, més enllá dos veyets que
adoban xèrxes, es sòl qu' es pòn y per
vasa d' aquest retaulo: fum, algues y
bòtils.

Escollau, escollau:

—Tòni, ¡oh Tòni!

—¿Qu' es?

—¡Oh, Tòni!

—¿Que voleu?

—Ala, axequèt; ja 'm abocat; vaja fé
ví.

—Deixau estová un pòch ses sopes,
deixòumè dormí un pòch més.

—Tòni, ¡oh Tòni! vaja axequèt; ell ja
son frèdes.

—¿Heu anat à dú ví?

—Sí.

—¿Teniu prebes de cirereta?

—També.

—¡Oooh....íssa!

Y l' homo s' axéca, s' assèu entre to-
tes les dònes, destapa s' òlla, y comèn-
sa à abocá bròu à dins una còsa còm un ri-
bell tot plè de sopes de pá color entre-
negre y morat.

Es pá néda per dins es bròu, es peix
lláhu qu' es un gust; y sense ceremò-
nia, tots tranquils, s' empassolan ses
sopes amb sos dits y es peix queda con-
vertit en pures calaveres. Un que xucla,
s' altre que tosseix perque s' ha aficat
un' espina à sa gargamella, s' altre que
s' amoca amb sa mànega de sa camia,
s' altre que bava y ets infants que re-
mugan, vat' aquí s' introducció à n' es-
sarau de qui ha dalt per altre nòm Pan-
caritat.

Llavòrs vénen es caragòls ¡quina men-
ja! ¡Ès bovés! ¡son per ses dònes de bòn
gust! ¡Y quines xuclades! son couentets,
n' hi hey ha qualcun que cruix, però axí
mateix passa. ¿Y s' ay òli? deliciós, mag-
nífich, *superabundante*. Y llavòrs es ví.
Son sèt que menjan, volia dí sis y mitx
perqu' els dos atlòts no contan més que
per mitja persona; ydò, no més han
duyt cinch quartes de ví, es poquet,
casi no heu paga, casi no més vé quarta
per cap. *Cle-cle-cle-clech*, un derrera
s' altre buydan ses botelles, s' alegría
renaix dins tots els còrs, ses cares se
pintan de vermey, els uys fan lluentons,
ses cames s' amòllan, y es brassos no 's
cansan d' alzar Deu.

Sa lluna, còm à regina que fa lluhí
ses séues gales per demunt ses ones de
la mar, contempla estassiada tan delitós
sarau; ses estrelles, brilla que brillarás,
apar que tenguin enveja de s' alegría y
de s' esplendèdes que veuen subaix séu,
ses ones de la mar jamegan y plèran
per no porè prendre part à tan sublim
fèsta y ses tenebres y tot sembla que
miran amb mals uys es gòig d' aquelles
ditxoses criatures. ¡Quina poesia! ¡Quin
encant! ¡Quina maravella!

—¡Tú ets es gat! ¿y ahont me vé
aquest moix?

—Y ara, ¿qu' es axò, Tonina?

—Aquest brut d' es téu homo que
m' ha dit poyosa y gatona.

—Deixèl aná.

—¡Huey! ¡huey! no vos peguen ara.

—Mira que....

—Vaja, vé à escorxarló.

—¡De trutja! ¿y à mí....?

Ja tenim un caramull de dònes una
demunt s' altre, es moños desfets; els
infantons qu' estiran es vestit de sa
mare, ungles que rapiñan, dits que do-

nan pessigades, cames que tiran cosses, s'òlla que redòla, ses botelles que s'esclatan, crits, giscos, uys de vellut, cares d'Ecce-homo, y per corolari, es such des caragòls que pinta de preciosos colors es vestits de tots els personatges. Y mentres tant sa lluna y ses estrelles y ses ones contemplan sense inmutarsè aquest magnífich espectacle.

S'axecan d'en tèrra; deixan aquell poèlich llòch, se dirigeixen cap à Ciutat y daxo, daxo, entonan aquesta polida cansó:

—Ses véyes van à missa
Ses joves no hey van tant;
Caragòls amb sèba.
Ses joves no hey van tant;
Caragòls amb sanch.

—¡Que les s'en dudan! (cria una vèu que no saben d'hont vé.)

Ses nòstres heroines se giran de còp sèch y posantsè els brassos à n'es costat cridan à la una:

—¡Oh, lleitx! ¡oh beneyt! ¡aygordent que no fa.....!

—¡A Capuchinos!

—Ja hey anirás tú, tròs de palata, ¡mirèl à n'aquest hava! Deixauló anà à n'aquest banastra: tirè seguiguem:

—Ses véyes van à missa
Ses joves no hey van tant;
Caragòls amb sèba.....

Ja son à sa Pòrta, un *punxa-sarris* s'arriba à elles diguentlòs:

—¡Que hay nada de pago?

—Si señó, que hay nada de pago, y molto, pero lo hay aquí dentro.

Y mentres qu'axò diuen se pòsan sa mà à demunt sa panxa

S'en entran à dins Ciutat; arriban à ca-sèua, òbrin, intentan encendre es llum, però no hey ha òli, acaban es mistos; y à les fosques, els infants que demanan una llesca de pá, y s'homo que fuitx à sa taverna, acaba sa fésta des Pancaritat entre plòrs y crits y riayes y d'en tant en tant qualque ronco que fa tremolar els infants.

Es sereno dona les deù, tothom dòrm, tothom ménos s'heroè que coneixeu, que fá un *truch y flò* à dins sa taverna y que desiara els companys el reñan porque se dòrm amb ses cartes amb sa mà.

Y després

.

† F. G.

BÈRBES VÈRES.

A un pòble de Mallorca, que sòl produhí una casta de fruyta que no agrada à ningú, hey ha una jove guapa còm una princesa, qu'à n'es pareixe amb sos séus festejaments, s'ha proposat de

dá que dí à la gent, y heu consegueix d'una manera admirable.

Aquesta jove es aquella que després d'havè festetjat cinch anys amb un, y d'está à punt de casarsè, el me deixá plantat. Va seguí es jòch amb un més tendre y prenia cartes maldament que passás. Haventsè descubèrt sa trampa d'aquest jòch, ella té un jugadó, dich festetjadó nou d'un altre vila y confia amb aquest arribá à fé trenta ú.

Va deixá es primé per un altre qu'era més rich, ara aquest tan rich l'ha deixada à ella, per lo qual, es casi probable, qu'ara no arribará à n'es punt ó passará, ó si no ja'n parlarèm.

Aquell pòbre, enamorat primé y que anava amb so còr demunt sa mà, quant ha sabut es *xasco* merescut qu'ella s'en ha duyt canta d'aquesta manera:

A tu t'en pren estimada
Còm es gat de Turijant
Que morí miulant, miulant,
Mirant una sobrassada.

Quant estava dins tes mans
Es tord, l'haguesses duyt bé;
Ara coques t'ha de fé
De vaumes y llevamans.

Deu sab lo que pagaries
Perque jò tornás vení...
Per volè més adquirí
Perderes lo que tenfes.

Dich vé, còm som cristiá,
Sa jove, y no heu dich per riure,
S'estimat nou cerca viure
Y es mateix papé'tará

Ara qu'estás enfangada
No sabs còm sortí d'es mitx,
No crech jò que dias Costitx.
T'hi vèjin à tu casada.

K.

XEREMIADES.

Sa Diputació de Mallorca ha ofèrt un prèmi, ó milló dirèm, ha consignat una cantitat per oferhí un prèmi al Consistòri d'els Jòchs florals de Barcelona.

Suposám qu'aquest prèmi no se adjudicará enguañ, perque d'aquí als primés de Maitx no hey ha temps de rès. Per lo mateix l'añ qui vé podrán disputarlosè els poetes mallorquins y catalans.

*
**

Hem sentit à dí que se tracta de que sa torre ó faròla de Porto-pí torn fé ses señes que feya en temps primé per anunciá s'arribada d'els barcos; y voldríam que no se seguis es sistema que se seguía, perqu'era defectuós moltes vegades. Antigament quant no hey havia vapors degué essè molt hò, però avuy en día s'haurían de combiná de

mòdo y de manera ses séues señes, que donassen à coneixe de totduna si es vapor ó barco de vela, si aquest es cuadro ó llatí, si es de guèrra ó no, si es estrangé ó nacional, si vé de levant de ponent ó d'es mitxjorn, etc., etc., etc.

Convé estodiá aquest punt abans de fé fé ses banderes y abans de adoptá sa clau de sa séua interpretació. Sabèm qu'hey ha qui té trabays fèts notables sobre aquest particulá.

*
**

Hem tengut, desde dissapte passat una partida de dietes d'aygo y de mal temps que no eran pròpis de sa present estació. Axí es que tots es torrents vénen gròssos, comensant pe sa Riera de Ciutat y acabant p'en Banderòla de Petra.

Ses tèrres están de lo més bé. Se presenta una hòna añada, però à qualque llòch comensa à posarshí rovey de tant de ploure.

Deu fassa que tót se compònga y que aquest ploure acredít aquell adagi que diu que «s' Abril, cada gota en val mil.»

*
**

S'aygo y es temporal no varen impedí, dimars passat, es que sortís es vapor *Lulio*; y es que estigués plè es Moll per despedí el pare Martorell, aquest célebre predicadó qu'ha estat sa delicia y sa salut de Palma aquesta passada Corema. Deu l'hi ajud ahontsevuya que vaji y el mos deix veure torná per renová es bòn fruyt qu'ha fet aquesta Corema dins sa Societat mallorquina.

*
**

Tampòch va impedí es mal temps es qu'acodissen un centená de persones, à s'Hostalet, dilluns passat, per sentí sa conferència sobre millorament de ses condicions d'els obrés mallorquins tant morals còm científiques, que vá doná sa Societat de *El Porvenir del Obrero*, à la qual fórem atentament invitats per son President Don Tòni Bisañez.

*
**

Sa Societat literaria de Felanitx va tení sessió un día d'aquesta setmana per prepararsè y podè celebrá es día de sa fésta de Santa Margalida una vellada literaria à la qual serán invitats tots els poetes d'aquesta illa.

Axí mos agrada.

*
**

Apuros d'una casa de despèsas. De resultes d'una gran panada de vadella y auveya, de moltó y cabrit, amb la qual volgué obsequiá als séus *huéspedes* una d'aquestes cases, pareix que s'en son anats una dotzena y mitja d'els més de qui fa fer; no's sap si cercan altre despesa ó si posarán casa per conta séu. ¡Ja heu sou apuros avuy en día! quant un pensa señarsè se trèu els uys.

Lo hò es que per una dotzena y mitja qu' heu tròban sehimós, n' hi ha tal vegada tres dotzenes que no hey tròban sustancia, y es día manco pensat farán es mateix joch.

¡Ja hey ha d' aná amb pèus de plom una *patrona!*

*
**

¡No mos ne manca altre!
Sabém qu' ahí va fé pedra per devés Manacor y per Porto-Colom. Axí sí que perdrem tot lo goñat si aquest temps no se compòn.

*
**

Demá, segóns notícies, un segon Ma-yet anomenat Caballer farà una ascensió en globo dins Ciutat. Voldríam qu' es temps l'afavorís y que tengúes hòna sòrt.

EPIGRAMES.

Quatre dents que te quedaren
M' en recòrd de lo més bé;
Dues tossint te saltaren
Ses altres dues també.
Ja sens dupte (cèrt heu sé)
Tossí pòts fòrta y llibèrta,
Puis no hey té à ta boca ubèrta
Sa tossina rès que fé.

ECSEMÉ.

Menant un ase En Martí
Una fadrina encontrá;
Y aquesta li preguntá:
—¿Qu' ets casat ó ets fadri?
—¿Perqu' heu dius? (li respongué)
—Per dá xasco à s' estimat:
Si ets fadri téen la bondat
D' está amb mí perqu' ara vé.
—Lo qu' es jò no 't puch serví,
Perque, fuyeta, som casat;
Però 't puch deixá En Gatat,
Qu' encara es tròba fadri.

FEROSTAS.

Sèt vegades cada día
Que peca el just es sabut,
¿Y sa dòna? no ha pogut
Dirhó may sa profecía.

No me recòrd com ni quant
Me va escriure un jugadó
«M' envihiga per favó
Pecunia que estich goñant.»

UN TABASQUEÑO.

Máximes y conseys p' es jovent del día.

(TRADUCCIÓ ITALIANA.)

Casarsè per millorá de salut, es lo mateix que negarsè per apagá sa sèt.

Casarsè homo ó dòna per fé malícia à

un' altre persona, es matarsè à si mateix per venjarsè d' un inimich.

Casarsè homo ó dòna per afegí à n' es séu nòm pròpi un títol, es comprá à preu caríssim un objècte raro y que no val rès.

Casarsè per tení una dòna guapa, es comprá un pam de tèrra per mirá un Cèl que perteneix à tothom.

Casarsè pe sa riquesa es vilesa y herència de b.....

Casarsè pe sa guapesa es còm que vendre s' herència des séus pares per un plat de lleties.

Casarsè sense coneixersè, sería un gròs delicte, si no fós una gran locurá.

Casarsè per salvá s' honra, sempre es necessari, però sempre es horrible.

Abans de casarsè, convé passá molt de temps devant es miray y altre tant devant es calaix.

Per fé un hòn casament, es necessari tení doble salut, doble fòrsa, y doble renda de sa qu' han de menesté.

Tení lo necessari per casarsè, es igual qu' ana amb sos pèus descalsos per demunt sa néu, amb un bossí de pa negre devall es brás.

Sa dòna que se casa, perque diu que de tots mòdos s' han de casá, es tení una de ses preocupacions més tontes y volè sembrá espines per temps qu' ha de vení.

S' ideá d' essè comprada y venuda ha d' essè pe sa dòna cent vegades més humillant que el no trobá homo.

Tant pe sa dòna còm pe s' homo, s' esperá en questions de matrimoni, es posá molta probabilidad de ventura à n' es platillo de sa balansa. A n' aquest cas succeheix casi sempre lo qu' está escrit à s' Evangèli: *Es derrés serán es primés.*

S' esperá cura els capritxos y rafòrsa es vertadé amor; s' esperá mata els falsos amors, y fa gigants y nòbles es vertadés, esperá vol di essè lleal, essè prudent, essè hò, essè sant. Esperá, esperá y esperá; val' aquí sa virtut de ses virtuts, s' art de ses arts, es secret d' els secrets.

(Acabarán.)

PEP DE TOTS.

CRIDA.

Qualsevòl qu' haja perdut unes uyeres, que vaja à n' es Carré d' els Hòrts n.º 16 y se li entregarán.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Es la creu esperansa de l'humanidat.*
SEMBLANSES.—1. *En que les pòsan vél.*
2. *En que te xòts.*
3. *En que ve un pich cad' any.*
4. *En que diu llamentacions.*
TRIANGUL....—*Lletres-Lletre-Lietr(adis)-Llet-Lle-Ll.*
PREGUNTA....—*La Creu.*
CAVILACIÓ....—*Redenció.*
FUGA.....—*Suma d' els preceptes sa doctrina y ceurás qu' es amor sa lley diotna.*
ENDEVINAYA.—*La santa creu.*

GEROGLIFICH.

M o s o R e 2 T I

BO
BO
G R
ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan ses flòrs à ses velzies?
2. ¿Y s' obra de La Sèu à s' hivèrn?
3. ¿Y moltes poesies à ses tomátigues podrides?
4. ¿Y ses semblances à n' es números de sa rifa?

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Ompli aquestes pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, una còsa que ténen à ses cuynes; sa 2.ª, un temps d' un verb; sa 3.ª, lo que ténen ses botigues; sa 4.ª, lo que fá corre es *barcos*; sa 5.ª, lo que fá una plasserá; sa 6.ª, un sinònim de sert; y sa 7.ª, una consonant.

UN PETISCURRIS.

XARADA

Qui no ha vist es *prima, dos*,
No viu à n' es Moliná;
Prima, tres, es un llinatge
Qu' à dius Mallorca n' hi ha;
Y es *tot* es un ofici
Que sempre sòl aná blanch.

CAVILACIÓ.

SERRET

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

V. s q. ' mb s. m. r. m. t. .
M. t. m. s. l. s q. ' m m. r. .
M. s m' . s. t. m q. . m. m. t. .
Q. . s. v. sch y n. ' m m. r. .

ENDEVINAYA.

Estich just es mitx del Cèl
Y no som sant ni estrella,
Ni tampòch cap maravella,
Ni ménos en vénch de rèl.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

19 ABRIL DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.